

Kronieken oktober 2015

Het was te voorzien: er zijn meer repetities voor het koor in oktober! Zo is er al een **koorrepetitie op 02/10**. Wij oefenen verder samen in de Effatazaal mét Ilse en Filip, te beginnen met lied 405 (niet te hard zingen anders wordt die kleine wakker!). Annette vertaalt wat, behalve de klanken OOO! Die niet te vertalen zijn ..., lied 404 alle stemmen eerst alleen, tot het klokje stilvalt, lied 144 (sopranen: lichtvoetig zingen!), lied 407 (waar het woord 'Nowel' altijd sereen moet zijn en nergens versnellen!) en lied 188 'Het lied van de mijn!'

03/10 Effataviering. Annette verwelkomt de gemeenschap: hier komen we om bemoedigd te worden en te ontmoeten! Henk en pater Gaston gaan voor.

Als de Farizeeërs ter sprake komen is er altijd een beetje vuurwerk, dat mag wel! En dan komt ook de onvermijdelijke vraag (Marcus 10, 2-16): *"Mag een man zijn vrouw verstoten?"* Daarbij verwijzen ze altijd naar wat Mozes daarover zegde en Jezus verwijst hen daar ook naar! Maar Jezus laat ook kinderen bij hen komen: de visie van Mozes is ingegeven door hardheid, maar nu, actueler, spreken we van een liefdevolle, trouwe God, die weet dat mensen niet uit elkaar gaan zonder reden. Jezus roept op om de kinderen toe te laten: kinderen zijn niet berekend, ze zijn dankbaar voor liefde, ze willen gekoesterd worden, dus laten we worden als kinderen!

Jezus is duidelijk: als een relatie een gevangenis is, dan is er geen sprake van liefde en Jezus kijkt alleen naar liefde! Maar daarbij moeten we elkaar behandelen, zoals wij zelf behandeld willen worden!

We breken en delen, brood en wijn, we wensen elkaar vrede toe, we sluiten af, we bezinnen ons: *"Je hebt anderen nodig, er is geen mens die zonder een ander kan, die je liefhebt, die bij je is als je huilt, die zo goed als God wil zijn!"* Dan danken we, voor een zuster die in Wachtebeke licht heeft gebracht, zoveel jaren lang, we hebben gebeden met hen die we niet altijd zo goed verstaan, voor het kapittel van de redemptoristen. Tom V zegt nog eens wat er allemaal te doen is en pater Zéphyrin, vice-provinciaal in Kongo, die ook het kapittel meemaakt, legt ook uit wat er ginder gebeurt en hij dankt ons voor de vele hulp.

In het P.C. Dr. Guislain waar Lou tijdelijk verblijft, om terug op haar plooiën te komen, is er wekelijks een weekendviering. Ik bid met hen:

Bidden we voor allen die niet in staat bleken
elkaar te blijven boeien en vast te houden.
Dat zij zichzelf hervinden.
Dat zij gespaard blijven van verbittering en ontmoediging.
Dat zij begrip ondervinden, ook van de Kerk.
(En dat laatste hangt af van de hardheid van hún gemoed!)

09/10 Koorrepetitie: een speciale repetitie voor het aanleren van de Christmas Carols: de groep zangers groeit! En allen oefenen verder!

10/10 Meditatiegroep. Walter VW houdt zijn belofte en stuurt tijdig de tekst van Meditatief Doordenker voor oktober 2015. Een korte samenvatting van die tekst: 'Iemand vergeleek de meditatie met koper poetsen. Beeld je in dat er in ons een mooi koperen kunstwerk present is. Anders bij iedereen. Door de drukte van het leven en onze kleine geschiedenis met grote en kleine innerlijke verwondingen kan het koper helemaal aangeslagen zijn. Aangeslagen koper verandert in zijn tegendeel. Het wordt dof en zwart. Als we beginnen mediteren met onze mantra als hulpmiddel starten we een langzaam proces van oppoetsen. We herontdekken onze echte schoonheid. De mantra kan je vergelijken met het poetsmiddel en het poetsdoek. Ervaren koperpoetsers leren ons dat je een stuk vuil koper niet met grote vegen snel moet proberen opblinken. Als je het meditatieve pad gaat, kom je bij die blinkende kern in je. Je weerspiegelt na een tijdje het glimmend licht van je innerlijke koperen kunstwerkje dat je zomaar wordt geschonken. Waar je ook komt en wat je ook doet, je voegt iets toe. Je kan niet goed benoemen wat. Je brengt rust en verstillings mee. Warmte en begrip. Vergeving en liefde. En voor je goed beseft is de weg naar je

hart geopend, begint je ziel te blinken. Ik wens je de komende weken veel Stille tijd en poetsgenot. Het is het mooiste geschenk dat je jezelf kan geven.'

Ook op 10/10: Gemeenschapsviering met Naamopgave van Linde. Pater Andreas gaat voor, samen met priester Eric Gruloos. Deze laatste speelt in het begin, samen met Fredy en Israël, mensen die uit Guatemala met hem meegekomen zijn, op de marimba, een soort xylofoon; Hilde begeleidt hen op de fluit. Ignace verwelkomt de gemeenschap op dit drieluik: Het is Gevi en het huisorkest speelt, Eric Gruloos samen met Fredy en Israël versmelten klanken op hun marimba en Linde is de belangrijkste!

Wie is die rijke jonge man waar Jezus het over heeft (Marcus 10, 17-30), wat zegt paus Franciscus ons vandaag: Jezus is nog altijd 'verhaal' omdat wij zo gehecht zijn aan geld en goed. Maar de belangrijkste vraag blijft: 'Wat is mijn groot verlangen, waar liggen mijn prioriteiten, Waar besteed ik geld aan, wie zijn mijn vrienden?'

Over Guatemala zwijgen kán Eric niet en hij spreekt even over die grondverschuiving, waarom wonen mensen daar? Omdat ze gewoon niet anders kunnen! En Fredy heeft enkele belangrijke teksten vertaald en opgeschreven in het Mam, de taal van het volk ('ons volk' zegt Eric), Israël speelt marimba zoals zijn vader, hij coördineert koren, om ze in te schakelen in de parochie!

Linde heeft haar naam opgegeven, bij het altaar brandt voortaan een kaars met vier wieken (telkens één voor haar ouders, één voor haar en één voor haar broer), zo zijn ze altijd bij ons.

Linde betekent veel voor ons: haar naam is onder andere te verklaren als 'schild'. Dat mag ze wezen voor haarzelf, voor vrienden en haar ouders en broer.

Wij hebben gebeden voor alle doden die gevallen zijn, omdat ze betoogden voor vrede, en gedankt voor Linde die haar naam heeft opgegeven en voor de voorbije weken op het kapittel van de redemptoristen, voor iedereen omdat ze de jonge mensen graag zien, gebeden voor vrienden wier kind is verongelukt en voor de volkeren van Latijns Amerika dat zij recht mogen kennen. Wij hebben gedankt voor een geslaagde operatie en gebeden voor chronische zieken dat ze zich thuis mogen voelen in onze gemeenschap.

15/10 Leesclub. Wij hebben het boek van Roger Lenaers 'Jezus van Nazaret, een mens als wij?' gelezen. Aan de hand van een reeks stellingen, die Hendrik uit het boek heeft verzameld, bespreken, of liever, evalueren wij die stellingen. Ik meen een misverstand te zien: er is toch een grondig verschil tussen 'mystiek' en 'mythologie'! Ik heb niks tegen een mystieke Jezus, maar mythen rond Jezus, die hoef ik niet! Uiteindelijk vind ik dat Jezus voldoende waarde heeft om belangrijk te zijn in mijn leven, trouwens bepaalde vormen van geloven worden al langer in vraag gesteld! Met het boek van Lenaers dat we vroeger lazen, maakt dit boek een nu afgerond geheel uit, niet gemakkelijk, soms wat 'springerig en veel te laat'.

Volgende leesclub is op donderdag 21 januari 2016: zie het Effataatje!

16/10 Film. Een nieuw initiatief, driemaal per jaar bekijken we een film, met een maatschappelijk onderwerp: ditmaal over een vrouw, openbaar aanklager in Guatemala. Een aartsmoeilijke job in een land dat rot is van macht, omkoperij, geldgewin, leugens. Ingeleid door priester Eric Gruloos (toevallig?), titel: 'Burden of Peace', leert mij: ga er niet vlak tegen in: prijs ze dood! (Als het kan!)

17/10 Effataviering. Chrisje verwelkomt de gemeenschap waar we kunnen samenzijn, Mia gaat voor met een verwijzing naar de lagere school, waar de nadruk lag op 'de eerste' zijn. Ook in het evangelie (Marcus 10, 35-45) gaat het zo, maar Jezus wil dat niet, hij wil niet dat ze elkaar de loef afsteken! Vroeger hebben we al een soortgelijke tekst gehoord. Jezus zegt weer iets over lijden en zijn dood, maar zijn leerlingen begrijpen het niet; alhoewel Jezus voor de derde keer zegt wat hem te wachten staat, begrijpen ze het niet en maken ze ruzie over de beste plaats, het is geen verlangen meer, het wordt een eis! Ook Jezus antwoordt met een vraag: 'Wat moet ik voor jullie doen?' Jezus zegt waar het echt om gaat, niet over macht, maar wel over dienen. Niet baas spelen over elkaar, want dan wordt de wereld onleefbaar, wel over dienen en elkaar helpen! Mens voor de mens te zijn!

Vandaag is het de internationale dag tegen de armoede: wij bidden om solidariteit, wij bidden om een veilige, inspirerende Congoreis, wij bidden voor een overleden moeder, danken om de steun die de geassocieerden krijgen en we bidden om steun van Jezus, onze heer en broeder.

Op 23/10: koorrepetitie met de mannenstemmen verjaagd naar de kapel, om er met Hilde het lied te leren dat vermoedelijk het concert zal openen: Carol of the Magi, niet gemakkelijk (vooral voor de bassen!), maar zo mooi! Om 21.00 uur is er pauze en dan zingen we samen met de vrouwen, onder de leiding van Ilse, maar eerst zingen die lied 409 (The colours of Christmas) en wij dan maar lied 410 (Carol of the Magi). Samen zingen we lied 407 (The first Nowell) en lied 406 nieuwe versie (Noe! Noe!) om te eindigen met het ons bekende lied 71 (Joy to the world).

24/10: Effataviering. Bernadette verwelkomt de gemeenschap: we hebben vandaag één uur meer om te vieren! Frans C en Agnes gaan voor.

Op teevee zien we beelden die tegenstrijdige reacties oproepen, van vluchtelingen aan de Sloveense grens, van stakers, van groepen die aandacht vragen. En dan kijken we naar de lezing over de blinde Bartimeüs, een verhaal over ontmoeting en genezing. Sluit even de ogen ... Marcus 10, 46-52.

Blind zijn geeft beperkingen: hoe ziet het eruit?, welke kleur heeft het? Nu zijn er wel hulpmiddelen, er bestaat brailleschrift, er zijn blindenstokken, maar in Jezus' tijd was je een uitgestotene, je bleef bedelaar. Maar als wij blind zijn zien we niet, we zijn ontgoocheld, je relatie wordt gestoord, je word naamloos. Bartimeüs heeft wel een naam, hij volgt Jezus!

Sommige mensen zijn wel 'ziende' blind, ze blijven aan de kant van de weg, ze blijven zich uitsluiten, ze behoren niet tot de groep. Maar wij weten dat we moeten blijven kijken of Jezus langskomt, dat we moeten inzien wat we moeten doen om er bij betrokken te zijn, dat we niet naïef mogen zijn, dat we moeten aanleunen: zie lied 59! (Uw liefde wil geproefd, geleefd, erkend worden. Zo'n God zijt Gij, een levende nabije).

Laten we dus steun zoeken bij elkaar en bij God ... we delen brood, bidden het gebed dat Jezus ons geleerd heeft, wij wensen vrede.

Wij danken voor de pasgeboren Timon, we bidden voor de mensen in Kongo, voor Fien die overleden is en om steun voor Bea, die haar levensgezellin kwijt is. We bidden voor een buurvrouw om wijsheid en sterkte en voor mensen die niet gezien worden, voor de namelozen en voor hen die ziende blind zijn, opdat hun ogen opengaan.

Agnes sluit af, met een vraag om zending. In de mededelingen verwijst Caië naar een bezoek aan het bouwproject in november en het idee van een reis naar Rome, Napels en Scala in juli 2016.

Dan is er koffie of iets fris, en tijd om na te praten.

30/10 Koorrepetitie: zou het de laatste speciale repetitie zijn voor de Christmas Carols? Neen, helemaal niet: in november zijn er de gewone repetities, waar we de aangeleerde Carols zullen verder inoefenen en nog een speciale repetitie tussendoor, waar komt die wil: Ilse zal er zeker zijn!

Eerst oefenen de mannen in de kapel met Hilde lied 410, soms oefenen we samen, bassen en tenoren of we laten de bassen voorgaan (let op ademen en tijdig beginnen! Stop wanneer het moet, soms is er geen tussenspel!) Terug in de zaal is het Ilse die leidt, liederen 406, 405 (die manne kunne da!), 404 (zacht zingen!, geeft er een schup op!), 407 (de eerste strofe en de laatste zijn bijna gelijk!), 144, 409 (de dames zingen!), 406 (volledig, vanensentens?, maar de laatste zin hebben we nog niet geleerd, dus niet panikeren!) Afsluiten met lied 71 (Joy!)

31/10 Effataviering voor Allerheiligen. Stef verwelkomt de gemeenschap, hij heeft van alles meegemaakt deze week: vooreerst een studiedag over digitale evolutie, waarbij alles nog sneller moet gaan, wij hebben geen keuze! Maar ook de lezing over de spiritualiteit van de redemptoristen, waar duidelijk was dat we vrij zijn om te kiezen, dat we mogen op weg gaan naar Jezus met Effata. Chris en pater Gaston gaan voor.

De lezing uit het evangelie gaat over de Bergrede (Matteüs 5, 1-12a), dat hebben we nog gehoord! Maar wat bedoelde Jezus er mee? Zijn dat wel woorden waar we op zitten te wachten? Stel je even voor dat je treurt! En dan zegt er iemand: 'Gelukkig ...!' Maar dat woord betekent helemaal niet: 'wat goed dat dit je overkomen is ...', maar het is een woord van bemoediging! Jezus zegt helemaal niet: 'zo moet je je gedragen!', wel wilde hij bemoedigen als het leed ons overkomt. Jezus wilde met de Bergrede niet idealiseren, daar had hij ook geen reden voor ... Wel wilde hij zeggen dat we zullen getroost worden, dat iemand voor ons zal opkomen. Onze wonden zullen niet geheeld worden, maar we zullen niet alleen gelaten worden, niet opzij gezet worden, we blijven elkaars steun en troost:

Je bent gelukkig als je iets kan betreuren
Want dan komt ook weer eens een tijd
Dat je blij kunt zijn.

We hebben brood gebroken en gedeeld, wijn gedeeld, we hebben vrede gewenst aan elkaar en we hebben gebeden, om strijdbaar te blijven, voor een zus, voor het einde van de beroepsloopbaan van Jo en voor de verjaardag van Jade. Applaus voor beiden, en ook voor Magda!

Dan was er koffie, we hebben gezongen voor Jo, die zijn 'pensionering' niet ongemerkt voorbij wilde laten gaan.

Oktober is voorbij, een drukke maand! Dan zeggen ze dat er bij Effata weinig te doen is! Er zijn zelfs enige bijeenkomsten niet vermeld in mijn kronieken, meestal omdat ik er niet bij was ... zoals de vormingsavond 1. Maar de groeten van Guido heb je allemaal, het wordt er wel fris, maar er staan verse wit-roze asters en een cyclamen bij hem en iemand (ik weet wel wie) heeft er een veer uit Vurste bij geplaatst.

Wouter, maandag 2 november 2015.